

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, στην Ελλάδα, τίθεται προς ψήφιση το νέο νομοσχέδιο για την ιθαγένεια. Το συγκεκριμένο νομοσχέδιο αφενός επιχειρεί μία «διευθέτηση» του μεταναστευτικού ζητήματος, συγκριτικά με το απόλυτο κενό των προηγούμενων χρόνων, σε παραλληλία βεβαίως με την πρόσφατη συμφωνία του υπουργείου προστασίας του πολίτη για την εγκαθίδρυση του FRONTEX (οργανισμός ελέγχου των ευρωπαϊκών συνόρων) στον Πειραιά, που σημαίνει ενδυνάμωση της καταστολής και του ελέγχου της μετανάστευσης. Αφετέρου προσπαθεί να ενισχύσει τον κάθετο διαχωρισμό των ίδιων των μεταναστών σε «παλιούς» και «νέους» με την ενσωμάτωση ενός μικρού αριθμού μεταναστών με όρους υποταγής και τον βαθύτερο αποκλεισμό και εκμετάλλευση των υπολοίπων. Ένα χειραγωγικό και ρατσιστικό νομοσχέδιο που επί της ουσίας έρχεται να προστεθεί στη συνολική στοχοποίηση και εγκληματοποίηση της μετανάστευσης ως πυλώνα παραγωγής κοινωνικών προβλημάτων.

Μόνο που η μετανάστευση είναι οι μετανάστες και οι μετανάστριες. Και οι λέξεις «στοχοποίηση» και «εγκληματοποίηση» παίρνουν σάρκα και οστά στα στενά, τους δρόμους και τις πλατείες από ορκισμένους φασίστες ή νεαρούς που προσπαθούν να ανακαλύψουν τους εχθρούς, για όσα ζούνε, στα ανοίκια πρόσωπα, στα διαφορετικά χρώματα, στην ξένη θρησκεία και επιτίθενται. Μαχαιρώνουν, ξυλοκοπούν, διαπομπεύουν μετανάστες. Καταστρέφουν τα προϊόντα πλανόδιων μικροπωλητών και τους κυνηγούν. Κλείνουν πλατείες και παιδικές χαρές για να μην κάθονται οι μετανάστριες με τα παιδιά τους. Μπουκάρουν στα σπίτια τους και τα διαλύουν. Καίνε τους χώρους που προσεύχονται. Ρατσιστικές πρακτικές απόλυτα συνεπείς στην κυρίαρχη αφήγηση...

Γι' αυτό, απέναντι στις αφηγήσεις και τις πρακτικές τους, θα βρίσκονται πάντα αυτοί κι αυτές που θα τις αποκαλύπτουν, θα τις καταστρέφουν και θα προτάσσουν την αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση και τη ρήξη ενάντια σε ένα σύστημα διαχωρισμών που γράφει αφηγήσεις θανάτου.

«κανένας άνθρωπος δεν είναι νησί, ολομόναχο· κάθε άνθρωπος είναι κομμάτι της ηπειρωτικής χώρας, κομμάτι του ωκεανού· [...] μ' όποιον άνθρωπο πεθαίνει λιγοστεύω, γιατί είμαι μέρος της ανθρωπότητας· μη στέλνεις λοιπόν ποτέ να σου πουν για ποιον χτυπά η καμπάνα· χτυπά για σένα.

Τζον Νταν

...ΕΠΕΙΔΉ η μετανάστευση ΕΙΝΑΙ οι μετανάστες και οι μετανάστριες
12.03.2010

ΠΕΖΑΜΤΟ αυτοοργανωμένος χώρος
αλληλεγγύης & ρήξης
λευκ. δημοκρατίας στ. Κερατίνι
(είδος από ερμού 9)
anarxiko-resaltoblogspot.com

Σε αυτόν τον κόσμο, υπήρχαν, υπάρχουν και θα υπάρχουν άνθρωποι που «αναγκάζονται» να εγκαταλείψουν τον τόπο τους. Τους έχουν ονομάσει ξενιτεμένους, εξόριστους, απόδημους, πρόσφυγες, εμιγκρέδες, μετανάστες, «ξένους». Κι αυτό είναι το σημείο, σήμερα, απ' όπου ξεκινά να γράφεται η μαθηματική αφήγηση της Κυριαρχίας για τη μετανάστευση. Η διαίρεση των ανθρώπων βάσει των τρόπων αφετηρίας και των καταστάσεων που επικρατούν εκεί, ο μηδενισμός των αιτιών που τους ανάγκασαν να φύγουν, η ομαδοποίηση τους στους τόπους προορισμού βάσει φυλετικών, έμφυλων, ταξικών, θρησκευτικών διαχωρισμών και τέλος η αφαίρεση κάθε ανθρώπινου χαρακτηριστικού. Έτσι ώστε αυτό που επιχειρείται, τελικά, να μείνει κοινωνικά για τη μετανάστευση να είναι ένα ΖΗΤΗΜΑ/ΠΡΟΒΛΗΜΑ αποπροσωποποιημένο. Και μόλις αυτό το γενικό ΖΗΤΗΜΑ/ΠΡΟΒΛΗΜΑ φτάσει στους τόπους «υποδοχής» τότε αποκτά πρόσωπο και είναι αυτό των μεταναστών...

Μόνο που η μετανάστευση είναι εξαρχής οι μετανάστες και οι μετανάστριες. Δηλαδή, άνθρωποι που ζούσαν ή ζουν σε χώρες που διεξάγονται πολεμικές συρράξεις (πάνω από 35 χώρες) τις οποίες έχουν προκαλέσει ή στις οποίες μετέχουν πολιτικά ή/και στρατιωτικά οι χώρες «υποδοχής» μεταναστών. Άνθρωποι που διώκονται για τα φρονήματα, τις απόψεις και τις δράσεις τους ενάντια στα καθεστώτα που ζουν. Άνθρωποι που ζούσαν ή ζουν σε κράτη (πάνω από 60) που είτε βρίσκονται στο έλεος πολιτικού και οικονομικού εμπάργκο, είτε λεηλατούνται οι φυσικοί τους πόροι και οι τοπικές οικονομίες τους από τις χώρες «υποδοχής» μεταναστών. Επίσης έχουν αρχίσει να αυξάνονται ραγδαία οι περιβαλλοντικοί πρόσφυγες από περιοχές που καταστρέφονται ολοσχερώς από ακραία «φυσικά» φαινόμενα, απότοκα της οικολογικής καταστροφής που επιφέρει η καπιταλιστική δραστηριότητα. Αυτές είναι οι αιτίες που λείπουν επιμελώς από τις κυρίαρχες αφηγήσεις για τη μετανάστευση, αλλά, άλλο τόσο προσεκτικά προσμετρώνται.

Οι κυρίαρχοι έχουν πλήρη επίγνωση ότι η σημερινή εκμετάλλευση, η λεηλασία, η οικονομική αφαιμάξη των «υπανάπτυκτων» και «αναπτυσσόμενων» χωρών μαζί με την επιβολή του «δυτικού» συστήματος και τρόπου ζωής είναι άνευ προηγουμένου και ότι όλα αυτά τα εκατομμύρια ανθρώπων, που εξωθούνται στην μετανάστευση, ολοένα θα αυξάνονται. Γι' αυτό και τα τελευταία χρόνια σε παγκόσμια κλίμακα δημιουργούνται νέοι υπερεθνικοί

οργανισμοί καταστολής και ελέγχου της μετανάστευσης (π.χ. FRONTEX), ψηφίζονται νομοσχέδια, τροποποιούνται διατάξεις σχετικά με το άσυλο (σκληρότερες έως και απαγορευτικές προϋποθέσεις), συνεργάζονται εθνικοί στρατοί με την αστυνομία για την αποτροπή εισόδου στα σύνορα, υπογράφονται διακρατικές συμφωνίες με τις χώρες «αποστολής» μεταναστών έτσι ώστε να καταστέλλεται η μετακίνηση πληθυσμών από τον τόπο αφετηρίας και να διευκολύνονται οι απελάσεις, κατασκευάζονται ολοένα και περισσότερα στρατόπεδα συγκέντρωσης και σε περιπτώσεις, όπως στην Ισπανία και τις ΗΠΑ (στα σύνορα του Μεξικού) χτίζονται τείχη αποτροπής εισόδου. Δεδομένης και της παγκόσμιας συστημικής κρίσης που δεν περιορίζεται στη σφαίρα της οικονομίας και των ορίων που αυτή έχει επιφέρει στα ανεπτυγμένα κράτη («υποδοχής» μεταναστών) τα σύνορα θωρακίζονται ακόμα περισσότερο για την αποτροπή μαζικής εισόδου εξαθλιωμένων πληθείων και την βαθύτερη υποτίμηση όσων κατορθώσουν να εισέλθουν στους καπιταλιστικούς «παραδείσους». Όπως χαρακτηριστικά έχουμε ακούσει «η ευρώπη έχει κλείσει τα σύνορα γιατί δεν αντέχει άλλους μετανάστες». Με άλλα λόγια, η κυρίαρχη πολιτική επιλογή, χωρίς τα προσχήματά της, είναι η καταστολή και εγκληματοποίηση της μετανάστευσης.

Μόνο που η μετανάστευση είναι οι μετανάστες και οι μετανάστριες. Τέτοιου τύπου πολιτικές όχι μόνο αναγκάζουν τους ανθρώπους να γίνονται λεία των λαθρεμπόρων και όλων των συναφών κυκλωμάτων, να πνίγονται και να δολοφονούνται στα σύνορα από τους συνοριοφύλακες και του εθνικούς στρατούς με την απόλυτη σιγή, να φυλακίζονται και να βασανίζονται για τουλάχιστον 6 μήνες σε αστυνομικά κρατητήρια και στρατόπεδα συγκέντρωσης με μόνο αδίκημα τη διέλευση συνόρων χωρίς χαρτιά, να βρίσκονται γυναίκες αλυσοδεμένες ή σε καθολικό καθεστώς ομηρίας, σε σπίτια-μπουρδέλα, μπαρ και δρόμους, να είναι έρμαιο των κερδοσκοπικών ορέξεων κάθε δικηγόρου, διοικητικού, αστυνομικού υπαλλήλου, να στέκονται σε ατελείωτες ουρές για να ζητήσουν άσυλο και εκεί να τους ξυλοκοπούν, να τους δολοφονούν (τα γνωστά «ατυχή περιστατικά», μόνο στο κοντινό μας κολαστήριο της πέτρου ράλλη έχουν σκοτωθεί 3 πρόσφυγες στις ουρές για αίτηση ασύλου). Κι αυτά τα καθημερινά αποτελέσματα των μεταναστευτικών πολιτικών, στις κυρίαρχες αφηγήσεις είναι τα μικρά γράμματα που δεν διαβάζονται και δεν τα δείχνει κανένας.